

Det började med en säckakärria och slutade med ett eget åkeri

LJUNGBY Allt började med en säckakärria, det som kom att bli till ett helt arbetsliv bakom ratten.

- Det var tur att den sista bilen jag hade var en Volvo och inte en Scania, då hade jag nog aldrig slutat köra, säger Leif Gunnarsson.

Det som hamnar i påse kommer ofta av att ha varit i säck innan. Och så var det när det gäller Leif Gunnarssons väg till att driva eget åkeri.

Leifs far Olle hade eget åkeri och det var hemma på gården i Abbashult Vrå som Leif lärde sig att köra.

Intresset för bilar och motorsport var liksom medfött och när pappa Olle kände sig klar så tog Leif över och fortsatte i sin fars fotspår.

- Min fars första bil var en Oldsmobile. I den körde han grisar på vardagarna men när helgen kom körde han folk, skratrar Leif.

Men lukten då?

- De var nog mest glada att de kom fram dit de skulle trots lukten, svarar Leif.

I mitten av 60-talet tog Leif över sin fars åkeri och han lämnade aldrig det yrket under sina 44 arbetsår.

- Jag har faktiskt aldrig under dessa år varit inblandad i eller varit orsak till någon olycka.

Leif bläddrar igenom ett fotoalbum där han och hustrun Gunvor samlat fotografier som hör åkeriet till.

- Fotografen är min svägers Sven-Inge Brandt som ofta hängde med. Han har tagit många bilder från mitt åkarliv.

Man inser hur lång tid det handlar om då de första fotografierna är svartvita och nummerskyltarna på bilarna börjar med länsbokstaven G.

På bilar avskaffades länsbokstävorna 1973, då ett centralt bilregister inrättades och man istället införde ett system med

"Det var en rolig tid men visst var det hårt arbete och långa dagar."

LEIF GUNNARSSON

tre bokstäver och tre siffror.

Förutom bilderna så finns det fler minnen och allt är sparad - det är Leifs dagböcker innehållande körsträckor och priser.

Varje dag fyllde Leif i sina transporter. Vad det var som fraktades, till vem och till vilket pris.

Den 4 januari år 1965 körde Leif ett lass spånved från Rydöbruk åt "Bertil i Strömma" till ett pris av 214 kronor och 50 öre.

Dagen efter hade spånveden fått ge plats för ett lass med järn från Malmö hem till Lidhult åt Gunnar Eliasson. Hela 8 000 kilo för ett pris på 200 kronor. Men Leif hann även med en timmes timmerkörning åt Blomster som inbringade 25 kronor.

pades att pappa Leif inte hade ätit upp alla mackor på vägen.

- Det var ofta matiga mackor och pojarna gillade dem när de legat till sig, förklarar Gunvor.

Engagerad familj

Men det var inte bara mackorna som lockade, sönerna hjälpte gärna till att tvätta, putsa och fixa med lastbilen när den kom hem.

Barnens engagemang får bevis i det skolarbete som Magnus gjort om sin pappas åkeri - "En åkares vardag".

Han har samlat bilder och berättar om de långa arbetsdagarna och pressen i och med ansvaret på vägarna.

"Andra saker som yrkeschauffören ofta konfronteras med är dåliga vägar, dåligt väder och ofta också oförstående trafikanter".

Transporterna har varit många och lasterna likaså.

- Jag har kört i yrkes-

mässig trafik i 44 år och av dem 34 år som egen åkare. Den 1 januari 1965 tog jag över åkeriet från min far. Första dagen som egen åkare var jag och Gunvor i Malmö och hämtade järn till LMV i Lidhult.

Men lasterna har innehållit en hel del olika. Jag har transporterat gödning, grus, cement, järn och nya truckar från LMV i Lidhult till olika sågverk i hela Sverige. Men det har också varit transporter av lingen från Ljusdal till Lidhult. Där rensades lingen för att sedan transporteras till Helsingborg.

- I många år hämtade jag julgran i skogen som sedan skulle stå på Lidhults torg där jag reste den med kranen.

Ytterligare en återkommande station var i Hinneryd dit Leif körde timmer och sågat virke till sin svärfars sågverk.

De sista 25 åren var Södra Skogsägarna Leifs uppdragsgivare och det blev många transporter med timmer och massa-

ved till Lidhults sågverk samt Värö, Mörrum och Mönsterås.

Kanske inte så konstigt om det kunde bli över 6 000 mil om året på vägarna.

- Att det gick så bra känner jag berodde mycket på att vi hade så många bra förare.

Dock var åkeriet med om ett stort och sorgligt bakslag 1996.

- Det är fortfarande jobbigt att tänka på. En chaufför fick en hjärtinfarkt under sin körning.

Lastbilen välte med släpet ståendes kvar på vägen med timmer på lasten. Det hände på riksväg 40 då han var på väg till Värö bruk. Det var fruktansvärt, säger Leif och det märks att händelsen fortfarande berör honom.

- Det var den 13 februari och varje år det datumet så tänker vi på honom, säger Gunvor.

Att alla chaufförer som kört för Leif Gunnarssons lastbilsåkeri har etsat sig fast i varma minnen råder

det ingen tvekan om.

- Jag kunde inte ha haft bättre chaufförer, man glömmes dem aldrig.

Det har hänt mycket sedan Leif satte sig i sin fars lastbil första gången.

- Världen förändrades även där. Jag glömmes aldrig när högertrafiken infördes 1967. Jag förstod inte hur den bara skulle fungera att över en enda natt vänja sig vid att köra på den andra sidan av vägen, men det gick det också.

I dag är det mycket som har förändrats, konkurrensen är hårdare och inte på lika villkor.

- I dag är det helt fritt och man behöver inte söka tillstånd som man behövde på min tid. I dag kämpar åkarna emot många utländska bilar som kör.

Leif har tidigare berättat att det varit en ynnest att familjen har haft "nästan" lika stort intresse för bilar som han själv.

- Mina två söner Magnus och Marcus pratar

ofta om minnen från min åkartid.

- De visste också att om pappa luktade hydraulolja när han kom hem så hade en slang på kranen åkt av och det var förklaringen till att han inte var glad. De har också berättat att det första jag gjorde på morgonen var att titta ut på min lastbil. När den skulle städas och tvättas de lediga dagarna så hjälpte sonen Marcus gärna till med detta.

Leif berättar att han upplevt sönerna som stolta över pappas åkeri även om de själva valde andra yrken.

När Leif var 62 år valde han att sälja åkeriet till en kollega. Inte för att han egentligen ville det men en skada i armen efter ett fall från en stege gjorde det jobbigt att fortsätta.

- Jag har alltid kört Scania men den sista bilen jag hade var en Volvo - det var nog tur det. Hade jag fortfarande haft en Scania hade jag nog aldrig slutat att köra, skratrar Leif.

Men att sälja sitt åkeri är inte lika med att intresset för lastbilar och bilar över huvud taget svannode.

Det intresset verkar finnas i blodet på Leif vilket ingen missat. Därför var presenten på 70-årsdagen en av de bästa man kunnat ge honom. Familjen tog med honom på Formel ett i Belgien.

- Det var lycka att få uppleva.

Ytterligare en present från familjen som verkligen glatt Leif är en tavla i akvarell, föreställande hans första - och sista lastbil. Konstnären är Jan Andersson från Lidhult.

- Den blev jag verkligen glad för och den har fått en hedersplats hemma.

Bilar, jobb och Troja Lastbilar, hårt arbete, bilar och familj... Finns det tid för några andra intressen?

- De som känner mig vet att ett av mina stora intressen är Troja Ljungby där jag också är funk-

Provyft med en ny truck på Kalmar LMV i Lidhult

FOTO: PRIVAT

tionär. Jag är också med i Smålandslänens veterankåre. Vi är många medlemmar som träffas kontinuerligt.

- Men på att köra trötnar jag aldrig, jag och Gunvor tar ofta en tur med bilen. Men jag kan också ha en stor behållning av att bara titta på trafiken från vår bostadsrätt.

Leif får frågan om hur

På Lidhultsdagen 199 gällde det att gissa vikten på lasten av timmer. Svaret var 40 ton och en besökare gissade helt rätt. FOTO: PRIVAT

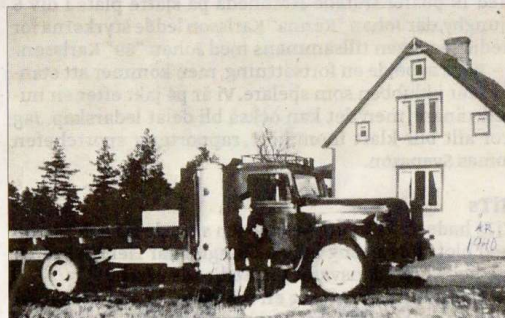
Leif tillsammans med sin far Olle. Bilderna är tagna i Jönköping på 50-talet. FOTO: PRIVAT

Dagböckerna har blivit många efter ett helt arbetsliv som åkare. FOTO: CATARINA JOHANSSON

Leif tillsammans med chauffören Carl-Magnus Nilsson. FOTO: PRIVAT

Leif med sin mamma Helga vid mjölk bilen som pappa Olle köpte till honom. FOTO: PRIVAT

konstnären Jan Andersson i Lidhult har en hedersplats i Leifs hem. Den föreställer hans första och hans sista lastbil. En present från familjen som blev riktigt uppskattad.